

Κυρίες και κύριοι,
 απόψε εδώ θα επιχειρήσω, με τόλμη, να διατρέξω ταχύτατα το πολυσχιδές έργο του Ηλία Κεφάλαι και θα ήθελα να σας συμπαρασύρω σ' αυτό το ταξίδι με ακουστικά και οπτικά ερεθίσματα.

Ποιητής, πεζογράφος, δοκιμιογράφος, κριτικός, παραμυθάς, χαρακτηρισμοί που δόθηκαν στον Τρικαλινό Η.Κ. για το εντυπωσιακό και κατά ποσόν και ιδιαιτέρως κατά ποιόν έργο του.

Μέσα στα τελευταία 37 χρόνια, καταξιώθηκε στον λογοτεχνικό χώρο με μια γραφή προσωπικής σφραγίδας, ξεκάθαρα *sui generis*, που εξαρχής απέπνεε ωριμότητα, εστιαζόμενη παντοιοτρόπως στην ανθρώπινη ύπαρξη και ανέπτυξε την ικανότητα της ευέλικτης κίνησης σε πολλά είδη λόγου.

Ο ίδιος όμως θεωρεί εαυτόν κατεξοχήν ποιητή. Τον κατατάσσουν στην πρώτη σειρά των σπουδαίων ποιητών της γενιάς του '70 και στους πρωτοπόρους του μεταμοντερνισμού.

Ο ποιητής Η.Κ. εκλαμβάνει την ποίηση κατά το μάλλον ως ουσία και κατά το ήττον ως μορφή. Ξεπερνώντας τα πολυδουλεμένα εκφραστικά μέσα απαιτεί την έκφραση του βιώματος, την εξωτερίκευση της μύχιας μνήμης, την ποίηση ζωής και όχι την ποίηση γλώσσας· πορεύεται οδηγώντας την ποίηση και όχι μεταφερόμενος απ' αυτή. Ο λιτός αλλά περιεκτικός λόγος, η εικονοπλαστική δύναμή του, ο ενίοτε σιβυλλικός χαρακτήρας του, δεν διαγράφουν μια εύκολη ποίηση. Όμως προβάλλει ξεκάθαρα μέσα από αυτήν το αβέβαιο και σχετικό, το ασήμαντο και μικρό της ανθρώπινης ύπαρξης και δράσης μέσα στο αχανές της φύσης. Ο Η.Κ. ζει στο χωριό Μέλιγος, τη γενέθλια γη, που του προσφέρει άφθονα τα ερεθίσματα. Ξεχειλίζει από φύση η ποίησή του, περιγεγραμμένη λεπτομερώς και μέσα σ' αυτήν ο άνθρωπος ίσταται ενώπιος ενώπιω με το πεπρωμένο του γεφυρώνοντας το πρόσκαιρο με το διηνεκές, τον χρόνο με το άχρονο, τον χώρο με το άχωρο. Τα βιώματά του στην θεσσαλική φύση γεννούν έναν ποιητικό στοχασμό έμπλεο φωτός και σκότους, φλεγόμενο και υδάτινο, απ' όπου αναδύονται υπαρξιακές και οντολογικές ανησυχίες επίγειας σύμπλευσης έμβιων και άβιων όντων, έλλογων και άλογων· ένας ποιητικός στοχασμός φιλοσοφικός και προσγειωμένος συνάμα. Με την ποίησή του συνείρει την καθημερινότητα με την αιωνιότητα. Ο κόσμος του Η.Κ. δεν είναι κεκλεισμένος. Αναπνέει στην απεραντοσύνη της φύσης, πορεύεται καθώς τα στοιχεία της φύσης, ξανανιώνει στη δημιουργία και μελαγχολεί στη φθορά.

Πολιτικά και κοινωνικά στίγματα διάσπαρτα σε μια φυσιοκρατική και ανθρωπολογική επιφάνεια διαμορφώνουν μια ποίηση που προσανατολίζει την γλώσσα και τον χαρακτήρα στις καθολικές αξίες του ανθρώπου που συμβιώνει αρμονικά με τη φύση.

Στα **μαστίγια**, την πρώτη του ποιητική συλλογή, με μια δυνατή γραφή στηλιτεύει την καταβαράθρωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και καταγγέλλει την κοινωνική αδικία δίνοντας το στίγμα του, πολιτικό και κοινωνικό, στην απαρχή της ποιητικής του δημιουργίας. Μέσα σ' ένα αστικό σκηνικό ο

άνθρωπος αντιπαλεύει την απομόνωση μέσα στο πλήθος, την πραγματικότητα μέσα στη ονειρική φαντασία και όλο και επανέρχεται το δίλημμα: άστυ ή ύπαιθρος; Η λάμψη του ποιήματος αντανακλά τις αγωνίες του όντος πάνω στο διάφανο του νερού, κυρίαρχο μοτίβο στην ποίησή του.

Ο κύκλος της ζωής και του θανάτου, πόσο συχνά επανέρχεται στην ποίηση του ο θάνατος! Η **Μεταλλαγή στο Απροσδόκητο** οριοθετεί τον κόσμο και μέσα εκεί το ποιητικό εγώ συναντά το εσύ, μια συνάντηση προσέγγισης και καθόλου αντιπαλότητας. Το ποίημα έχει χρώμα και ήχο, που σηματοδοτούν την προέλευση: ο θεσσαλικός κάμπος.

Ο χώρος και ο χρόνος εκπεφρασμένοι από μια γλώσσα ιδιαίτερα καλλιεργημένη αποκαλύπτουν το ποιητικό ύφος που σμιλεύτηκε και μέσα στον υπερρεαλισμό. Στα **φύλλα του νερού** εντοπίζεται ένας υπερεμπειρικός τόπος όπου μόνο εκεί και μόνο τότε ο άνθρωπος αναπτύσσει εξωπραγματικές ικανότητες και οι λέξεις παίζουν με τις δικές τους δυνάμεις, όπως πολύ πετυχημένα παρατήρησε ο Θεοδόσης Πυλαρινός «*Οδυσσεύ, Οδυσσεύ / Ο – δυσ – ευ*»: η κλητική προσφώνηση *Ο* στρέφεται στο *δυσ* (δύσφημος και δύστυχος) και κλείνει με το *ευ* (εύφημος και ευτυχής). Η πληθωρική χρήση των επιθέτων τον χαρακτηρίζει προσδίδοντας αυτό το ιδιαίτερο ύφος στην ποίησή του. Το επίθετο δεν είναι κοσμητικό· ασκεί μια μεταμορφωτική επίδραση στο ουσιαστικό που συνοδεύει, ώστε να το οδηγεί στην υπέρβαση της πραγματικής ουσίας του, αποκαλύπτοντας άλλες εσωτερικές πτυχές του.

Με τα τέσσερα εμπεδόκλεια υλικά του σύμπαντος, γη, αέρα, νερό, φωτιά, ο Η. Κ. δημιουργεί τον δικό του ποιητικό κόσμο και κρύβει μέσα του έμβια και άβια όντα ζωγραφίζοντας έτσι θαυμάσιες εικόνες του θεσσαλικού κάμπου, οπτικές με τα ζώα και τα πουλιά, τα φυτά και τα δέντρα, ηχητικές με τα θροίσματα των φύλλων, τα κελαρύσματα των νερών, τα τιτιβίσματα των πουλιών, οσφρητικές με μυρωδιές βγαλμένες απ' την μνήμη και αναβιωμένες· ο αέρας εδώ δεν καθαίρει απλώς, ανανεώνει την επικοινωνία των όντων του δάσους, που κι αυτό είναι αρχετυπικό στοιχείο στην ποίησή του, η ρίζα του, και εναγώνια αναδύεται η φροντίδα του ποιητή να μην αποκοπεί· **σκοτεινή μαγνητική** έλξη κρατάει τον ποιητή στον θεσσαλικό κάμπο και ενισχύει την καρτερικότητά του σ' εκείνο του θανάτου το αναπόφευκτο, όπου η ίδια η ζωή σε οδηγεί.

Το 1992 το **έρημο λυκόφως** τιμήθηκε με το βραβείο Νικηφόρου Βρεττάκου. Το γιαπωνέζικο χάι-κου με την ποιητική μαεστρία του Η. Κ. εμβαπτίζεται στη μνήμη του και βγαίνει μελαγχολικό αλλά στοχαστικό, όπως μαρτυρά η λιτή δομή του (εδώ τα επίθετα είναι λιγοστά και ανέκφραστα), δομή στηριγμένη στα ουσιαστικά μάλλον και τα ρήματα, που σκηνογραφούν επιβλητικά και αποφαίνουν μια λεκτική διάδραση, χωρίς ποτέ να ξεπερνά το μέτρο· τα ποιήματα του συνείρονται με τα αρχαιοελληνικά επιγράμματα, είναι ουσιαστικά περιεκτικά και συνάμα άρτια τεχνικά. Δεν θορυβούν, ίστανται αξιοπρεπέστατα και ελαφρώς θλιμμένα.

Η μοναξιά, ο χρόνος, η γλώσσα συμπλέκονται μέσα στα ποιήματα του. Οι λέξεις επιλεγμένες προσεκτικά μέσα από τον κόσμο του κάνουν την περιστασιακή μοναξιά, προϊόντος του χρόνου που βαραίνει αμείλικτος τον άνθρωπο, να οδηγείται ολοταχώς και απαρεικλίτως στην αιώνια μοναξιά. Η συνεχής προσμονή της άνοιξης, η αναποφάσιστη μετεώρισή του πάνω από την ζωή και τον θάνατο απάγουν την ποιητική του σκέψη και η παλάντζα γέρνει προς την φθορά, απαυγάζοντας μελαγχολία μεν, χωρίς όμως να καθιστά την ποίησή του πεισιθάνατη. Τον αποκάλεσαν ποιητή του ρυθμού, ενώ γράφει σε ελεύθερο στίχο. Ο αφηγηματικός ρυθμός δίνει στον **Λόγο για την Αβεβαιότητα** συνοχή, ονειρικό περιβάλλον, μαγικές δυνάμεις που επικοινωνούν το φθαρτό της αβεβαιότητας με το άφθαρτο του θανάτου και αναζωογονούν τον ποιητή αφού προέρχονται από την θεσσαλική φύση.

Η άβυσσος· ανεξιχνίαστη και ατέρμων. Η φύση, φθαρτή –άφθαρτη, στο μέρος και στο όλον αντίστοιχα· αναγεννώμενη σε μια κυκλική πορεία. Τα στοιχεία της, τα δέντρα, τα βουνά, ο αέρας, το νερό, το λυκαυγές και το λυκόφως ποιητικές οντότητες και ο άνθρωπος, το μόνο έλλογο, βιώνει την φυσική αναγέννηση ατενίζοντας την φθορά του, μέσα από ενίοτε υπαρξιακές ανησυχίες στα **μνήστρα της αβύσσου**. Έτσι ο ποιητής τείνει να ενωθεί με την άβυσσο με όχημα τον θάνατο, παρόντα απόντα σ' αυτά τα ποιήματα, που απλώς θα κλείσει τον κύκλο της ζωής. Δεν είναι ο θάνατος το τέλος, είναι η ώθηση για τον εναγκαλισμό με το άπειρο, το εισιτήριο της μεταρσίωσης εις το διηνεκές, αλλά δεν είναι και εύκολος. Σ' αυτά τα 50 ποιήματα, με τον εξαιρετικό εικονοπλαστικό λόγο, δεν ελλοχεύουν συγκρούσεις, αλλά, σαν την Ηρακλείτεια παλίντονο αρμονία, συνυπάρχουν σοφά οριοθετημένα και αλληλένδετα ο άνθρωπος και ο κόσμος, σεβόμενοι τα άλληλα μνήστρα. Είπαν πως «ο Ηλίας Κεφάλας ζει την ποίηση των απλών πραγμάτων και ζωγραφίζει με λέξεις υπέροχες εικόνες».

Στα 134 νότερα χαϊκού του η μελαγχολική διάθεση, η αίσθηση της ερήμωσης, της μοναξιάς, όχι όμως και του φόβου ή της αγωνίας που συνήθως τα συνοδεύει, είναι διάχυτα και παλεύουν να στήσουν έναν συναισθηματικό διάλογο με τον αναγνώστη. Με απλές, καθημερινές λέξεις, που νοηματοδοτούνται από την ρίζα τους, για μια ακόμη φορά ζωγραφίζει εικόνες ζωντανές που σε καταλαμβάνουν, σε απορροφούν, σε εντάσσουν μέσα τους. Εικόνες με χρώμα ξεκάθαρο, ενίοτε λαμπερό, που σου αφήνουν μια αίσθηση γλυκιάς ηρεμίας. Τα χαϊκού του Η. Κ. η κριτική τα χαρακτήρισε ιμπρεσιονιστικούς πίνακες, με πλούσια χρώματα σαν του Μatis. Με τις εικόνες του δεν συλλαμβάνει την μοναδική στιγμή, αλλά εκφράζει την επαναλαμβανόμενη στιγμή. Πώς καταφέρνει, και το καταφέρνει, να χωρέσει τα απέραντα χωράφια του θεσσαλικού κάμπου σε λιτά και απέρριπτα κανονισμένα τρίστιχα; Στέκεται όρθιος και αταλάντευτος ακροβατώντας από το πρώτο γράμμα ως το τελευταίο πάνω στη λεπτή, σχεδόν αόρατη, κλωστή του κανονιστικού σχήματος των χαι-κου, που σχεδόν σου κόβεται η ανάσα. Ο Η. Κ.

πήρε το γιαπωνέζικο χαι-κου και με τον ποιητικό του χρωστήρα στο **σιωπητήριο του χιονιού** το πολιτογράφησε θεσσαλικό, τρικαλινό, έμπλεο Μέλιγου.

«Η ποίηση ορίζει την ποίηση» και η μνήμη, κινητήρια λειτουργία, ανασύρει τον χώρο, τον ενδύει ξανά με τα χρώματα του θεσσαλικού κάμπου, τον στολίζει με λεπτές αποχρώσεις συναισθήματος, ή πάλι του δίνει τη δύναμη της αλληγορίας, και άλλοτε η *vanitas*, η ματαιότητα, απαλύνεται από αναλαμπές της αιωνιότητας μέσα σε μικρά στιγμιαία θαύματα στη φύση, στην ψυχή, στο πνεύμα, στο σώμα. Έτσι η φιλοσοφική του διάθεση, ο προσεγμένος λιτός και απέρिटτος αλλά ουσιαστικός λόγος του, εικονοποιεί εκπληκτικά το απόσταγμα μιας βαθιάς καλοδουλεμένης σκέψης και το **δέντρο που έγνεθε τη βροχή και τραγουδούσε** ορίζει την ποίηση.

Πολύχρωμα τα **λιλιπούτεια**, τρυφερά, δροσερά, ανάλαφρα, μελαγχολικά από την απώλεια της ζωής που επιστρέφει στο χώμα φυσιολογικά, κλείνοντας τον κύκλο· χοῦς εἶ και εἰς χοῦν ἀπελεύσει, το κατανοεί ο ποιητής. Μικρά ποιήματα, σε δίγλωσση εμφάνιση, ελληνική-γαλλική, με πλήρες νόημα· θέλει βαθύ και πηγαίο ταλέντο να κλείσεις την ψυχή σου σε λίγες γραμμές, χωρίς να ασφυκτιά· να περιχαρακώσεις με λίγες λέξεις το συναίσθημα και την αγωνία, αφήνοντας τα να ξεπηδάνε μέσα από δυνατές εικόνες. Είναι αποσπάσματα-σύνολα: αποσπάσματα μιας ενιαίας, συγκροτημένης σκέψης, του ποιητή, και σύνολα, που στέκονται μόνα τους, αυτονοηματοδοτούνται και ερεθίζουν οπτικά, ακουστικά, νοητικά αφήνοντας τον αναγνώστη να ζει τις δικές του στιγμές μέσα από τις στιγμές του ποιητικού υποκειμένου. Εδώ ο ποιητής αφουγκράζεται τη φύση που του μιλάει με τα στοιχεία της, και με κάθε τρόπο και κάθε στιγμή δεν τον αφήνει να ξεχάσει ότι η στιγμή είναι το παν, είναι η ουσία, η αλήθεια, ότι οι μικρές στιγμές κάνουν τον κόσμο μας μέγα. Η θεσσαλική φύση, τον αναζωογονεί, αλλά την αντιμετωπίζει με μελαγχολία και θλίψη για την φθορά που επέρχεται, όμως καμιά απελπισία, καμιά μεμψιμοιρία δεν βαραίνει τον στίχο· αντιθέτως, με παιδική αθωότητα και έκσταση αντιμετωπίζει το υπερφυσικό και το μακάβριο, με θαυμασμό και έκπληξη αναφωνεί μπροστά στα μικρά θαύματα της φύσης, με όχημα τη φαντασία τρέχει στα απέραντα χωράφια και με κάθε τρόπο στέλνει το μήνυμα της μέθεξης στα «ουσιώδη ελάχιστα».

Στην τελευταία του ποιητική συλλογή **Λεζάντες για τ' αόρατα** ο ποιητής ζώντας πια στη γενέθλια γη αποπνέει λυρισμό ευτυχίας συνδιαλεγόμενος με τη φύση και τα στοιχεία της και από αυτή την συνομιλία νιώθει υπέρτερος έναντι όσων αναζητούν την ευτυχία έν τοῖς συναλλάγμασι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, στις καθημερινές τους αγχώδεις δράσεις.

Ο Η. Κ. υπηρετεί το ίδιο πιστά την πεζογραφία όπως και την ποίηση. Η γη με ό,τι κουβαλάει πάνω της και ό,τι κρύβει μέσα της, το νερό σε κάθε του μορφή-βροχή, ποτάμι, χιόνι- η ζωή των φυτών των δένδρων, των λουλουδιών επηρεάζουν διαφορετικά την έμπνευση του στην πεζογραφία απ' ό,τι στην ποίηση.

Τρία μικρά διηγήματα και μια νουβέλα, ακτινοβολούν τη λάμψη του θεσσαλικού καλοκαιριού, που σε τυφλώνει και εμφανίζει μπροστά σου **Μεσημβρινά δαιμόνια**, που διαπερνούν το αισθητό και το λογικό και στροβιλίζονται στο όνειρο ως οπτασίες υπερφυσικές. Με την πρώτη του συλλογή πεζογραφημάτων χαρακτηρίστηκε «σπουδαίος ποιητικός αφηγητής και συνάμα αφηγηματικός ποιητής».

Ο Παναγιώτης Χατζηγάκης στα **Φάσματα της ερημιάς** διαπιστώνει πως ο Η.Κ. ακόμα και «όταν εκφράζεται σε πεζό λόγο, πάλι την ποίηση υπηρετεί». Η μνήμη με την φαντασία διαπλέκονται και επικάθηνται πάνω στο στέρεο έδαφος των επιλεγμένων λέξεων και της καλοδουλεμένης έκφρασης και όλα αυτά προβάλλουν σαν ονειροφαντασίες, όχι επίπλαστες και αίολες, αφού αναδύονται από γνήσια ποιητική ψυχή. Η μνήμη διατρέχει τον χρόνο και η ύλη εξαϋλώνεται στον κόσμο του ονείρου.

Το αφήγημα του κρύβει κάτι από την ψυχή του. Ο θάνατος και εδώ παρών· αλλά ως μια εσώτερη ανάγκη επικοινωνίας με το αγαπημένο πρόσωπο που έφυγε και ξανά ζει, ονειρικά, για να συνομιλήσει μ' αυτούς που έμειναν πίσω. Η μνήμη παρούσα· η ψυχή θυμάται, εσχατολογεί, απορεί, αναζητά την αλήθεια. Η μνήμη μεταμορφώνει τη σιωπή σε λόγο απλό στο **Χιόνι στα Όνειρα**.

Με ζωντανούς διαλόγους, με ιδιαίτερα καλλιεργημένο και υπαινικτικό λόγο, ενίοτε ερωτηματικό που προσμένει την απάντηση, τολμά στο βιβλίο **Χώμα, χώματα** να αντιμετωπίσει τον θάνατο ως διαφορετικό βίωμα, ως επιστροφή του υλικού σώματος εκεί απ' όπου προήλθε, στη γη, στο χώμα, στα χώματα μέσα σε μια ατμόσφαιρα μυστηρίου, νοσταλγίας, ονείρου. Η κριτική είδε εδώ συγκερασμένη την ποίηση, το δοκίμιο, την πεζογραφία, με τις ιστορίες νουάρ, επιστημονικής φαντασίας και τρόμου. Κάτι μεταξύ Έντγκαρ Άλαν Πόε και Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, έγραψαν.

Ο συγγραφέας Η.Κ. στην ωριμότητά του εστιάζει στην **πόλη που γεννήθηκε, τα Τρίκαλα**. Αυτοβιογραφείται για τα χρόνια 1951-1969. Και εδώ δουλεύει η μνήμη· ο τόπος είναι τα Τρίκαλα· ο χρόνος όμως γυρνάει πίσω, στα παιδικά και εφηβικά του χρόνια και αποκαλύπτει πώς έγινε συγγραφέας. Συμπλέκει τα βιώματά του με τη ζωή της πόλης μας και με τον στοχαστικό και εικονοπλαστικό του λόγο αρχίζει η περιπλάνηση στη φύση, στις αγροτικές εργασίες, στην πόλη, στους ανθρώπους της, μέσα από χρώματα και ήχους μιας άλλης εποχής, υπό το πρίσμα όμως της διαμορφωμένης από την απόσταση του χρόνου σκέψης. «Ένα σημείωμα καταβυθίσεων στη μνήμη» χαρακτηρίζει το έργο αυτό ο συγγραφέας.

Και ο λόγος για την ποίηση συνεχίζεται στο δοκιμακό έργο του **χαμένο ποίημα**. Η ποίηση είναι πανταχού παρούσα· η ίδια η ζωή είναι ποίηση· εκφράζεται ως ποίηση· βιώνεται ως ποίηση· και η φύση και ως όλον και ως μέρος αποτελεί το σκηνικό όπου γεννιέται η ποίηση του .

Ο κριτικός του λόγος χαρακτηρίστηκε διεισδυτικός και γλαφυρός και οι επισημάνσεις του οξείες και καίριες σε εκατοντάδες βιβλία. Ο ίδιος εισηγήθηκε

τον όρο «**ιδιωτικό όραμα**», θέλοντας να ονοματίσει τη γενιά των ομηλικών του, που τους χαρακτηρίζει η αυτοπροστασία και η μη κοινή συμπόρευση.

Με δοκιμιακό λόγο και η **Κυριακή των ποιητών**. Σε ένα στοχαστικό δοκίμιο πραγματεύεται τη λειτουργία της Κυριακής στην ποίηση και την απαισιόδοξη, κατά βάσιν, οπτική γωνία από την οποία αυτή θεάται από τους τεχνίτες του λόγου. Εύκολα κινείται όμως και στον χώρο της αισθητικής, όπου μέσα από τα **παράθυρα ονείρου** επιχειρεί βαθύτερες διερευνήσεις και ερμηνευτικές προσεγγίσεις με κέντρο την εικαστική τέχνη της ζωγράφου Μαρίας Χατζηγάκη.

Ανέφερα στην αρχή ότι ο Η.Κ. είναι παραμυθός. Πράγματι με τα 5 παιδικά του βιβλία θητεύει και στην παιδική λογοτεχνία. Οι ήχοι από την **μαγική τρομπέτα**, το αχόρταγο **λαίμαργο γουρουνάκι**, η γλυκιά ευωδία που αναδίνουν οι **ανθισμένες καρδούλες**, η επιμονή στις **ιστορίες που δεν πρέπει να ξεχαστούν** και τα **τραγούδια του μικρού πρίγκιπα**, όλα αποκτούν υπόσταση μαγική με χαρούμενους ρυθμούς, με στίχους που αναπάντεχα ομοιοκαταληκτούν, με λέξεις που ακούγονται το ίδιο και σε ξαφνιάζουν με τη διαφορετική σημασία τους, και εκείνες που κλείνουν μέσα τους πολλές σημασίες, με χιούμορ που πηγάζει από απίθανες πηγές και όλα αυτά σκορπίζουν χαρά και γέλιο σε μικρά και μεγάλα παιδιά.

Κυρίες και κύριοι,

ο Η.Κ. ποιητής της γενιάς του '70 και θεράπων και της λογοτεχνίας της εντοπιότητας αποκαλύπτει με το έργο του το βαθύ δέσιμο με τον τόπο. Η φύση σε εγρήγορση και ο άνθρωπος εκεί να παρακολουθεί, να συνομιλεί, να θλίβεται, να χαίρεται, να αγωνιά, να απορεί, να οσμίζεται, να γεύεται, να ακούει, να αγγίζει, να αισθάνεται και να μην ξεφεύγει από το μέτρο. Να χρωματίζει πολύχρωμη τη μουντή και άχρωμη καθημερινότητα. Να αποκηρύσσει το μάταιο στις μικρές όμορφες στιγμές και να αντικρίζει την αιωνιότητα στην απόλαυση της στιγμής. Ο ίδιος ο ποιητής ομολογεί ότι είναι αναλφάβητος μπροστά στα μυστήρια της φύσης και της ανθρώπινης ψυχής

Σας ευχαριστώ